

مغالطه شیوه نگارش کلمات و ابهام در مرجع ضمیر

مروری سریع بر آنچه خوانده‌ایم:

- در منطق به اصول کلی زبان که ما را در جلوگیری از خطای اندیشه یاری می‌کند می‌پردازیم.

- مغالطه‌ی اشتراک لفظ: اشتباه گرفتن کلماتی که ظاهری مشترک دارند.

انواع دلالت لفظ بر معنا در جملات: ۱- مطابقی ۲- تضمنی ۳- التزامی

به کار برن دلالت مطابقی به جای تضمنی و التزامی را مغالطه‌ی توسل به معنای ظاهری گویند.

مغالطه‌ی نگارشی کلمات

عدم رعایت دقیق علائم سجاوندی و حرکات کلمات و هم‌چنین دیکته‌ی کلمات، باعث پدید آمدن مغالطه‌ی نگارشی کلمات می‌شود.

بخشی از جناس ناقص در ادبیات، با بحث مغالطه‌ی نگارشی کلمات ارتباط دارد؛

مانند: خوار و خار، صفر و سفر (تفاوت در دیکته)،

کشت و کُشت (تفاوت در حرکات).

منطق

برخی کلمات که می‌توانند باعث مغالطه‌ی شیوه‌ی نگارشی کلمات از طریق دیکته‌ی کلمات شوند:

ثواب و صواب، ساعد و صاعد، قریب و غریب، صفر و سفر، اصرار و اسرار، قاضی و غازی

یک نکته‌ی دقیق!

در دو مثال زیر کلمه‌ای که می‌تواند باعث مغالطه‌ی شیوه‌ی نگارشی کلمات شود را بیابید.

۱- ندانستم که این دریا چه موج خون فشان دارد.

۲- از وقتی به تهران آمده‌ام او در بند است.

ابهام در مرجع ضمیر

اگر در جمله ضمیری وجود داشته باشد که مرجع آن مشخص نباشد، جمله دچار ابهام می‌گردد و این ابهام می‌تواند منشا خطای اندیشه گردد؛ از این رو آن را مغالطه‌ی «ابهام در مرجع ضمیر» نامیده‌اند.

مثال:

کودک تا پدرش را دید لباسش را مرتب کرد. (لباس خود را یا لباس پدرش را؟)

او گفت: این کتاب من است. (کتاب او، یا گوینده‌ی جمله؟)